

[Robert Christensen.]

endelig skal det bemærkes, at vi fra venstres side forventer, at disse dagpenge bliver med fuldt kildeskattetræk, sådan at der betales skat i forhold til indkomsten.

Vi kan også give tilslutning til, at man nu endelig går over til 5 dages ugen. Den er jo ved at være almindelig i samfundet, og så kan der i hvert fald ikke laves manipulationer med ugens 6. dag.

Med hensyn til ventedagene, hvor der i lovforslaget står 3 dage uden godtgørelse, kan der siges både for og imod. Ved at indføre ventedage letter man administrationen ganske væsentligt, og der er selvfølgelig også tale om en besparelse. Ventedagene mener jeg er nødvendige her i modsætning til arbejdsløshedsunderstøttelsen, for de arbejdsløse skal være til rådighed, det skal de syge ikke. Uden ventedage kunne der godt være tale om, at det kunne være meget nemt at blive syg 1 eller 2 dage.

De selvstændige får, hvis de ikke forsikrer sig selv, 25 ventedage. Det må også være rimeligt, de har jo ikke nogen arbejdsgiver og arbejdsgiverbidrag.

Med hensyn til ophøret finder vi, at 1 år må være passende, og det er jo ikke sådan, at vi efter det ene år overlader disse mennesker til nød, der findes jo andre former for hjælp. Og det må være rigtigt, at man på et ret tidligt tidspunkt skal undersøge, om der kan være tale om revalidering, omskoling eller overgang til pension.

Vi finder det også rimeligt, at folkepensionisternes dagpengedage begrænses til 65 dage, det svarer for øvrigt til arbejdsløshedsunderstøttelsen. Der blev det indført for at opfordre pensionisterne til at fortsætte på arbejdsmarkedet, og så må det være rimeligt, at vi har den samme ordning her.

Arbejdsgiverne skal betale de første 10 dagpengedage uden at få nogen godtgørelse for dem. Jeg tror, det er et rigtigt princip. Jeg tror, at mange arbejdsgivere vil blive interesseret i, at der bliver så få sygedage som muligt, og som hr. Simonsen sagde, vil de nok herved kunne blive opfordret til at

lave et bedre arbejdsklima. Jeg kan føje til, at nogle steder kan klimaet være vanskeligt at påvirke, men der findes også et klima i overført forstand, og hvis dette klima er dårligt, er der ingen tvivl om, at det giver mange sygedage for de ansatte.

Det må være rigtigt, at de arbejdsgivere, der kun beskæftiger meget få arbejdere, får en mulighed for at forsikre sig. Hvis en arbejdsgiver har 2 arbejdere og den ene bliver syg, er det 50 pct. af arbejdsstyrken, der er fraværende; det er det ikke, hvis han beskæftiger 1.000 arbejdere.

At de selvstændige får lejlighed til at sikre sig, selvfølgelig mod at de betaler den part, der svarer til arbejdsgivernes bidrag, må være rimeligt, og jeg vil håbe, at mange selvstændige vil benytte sig af denne lejlighed.

Med hensyn til finansieringen skal jeg bare sige, at vi finder det rigtigt, at finansieringen foregår ved arbejdsgiverbidrag og arbejdsgiverbetaling, og at vi alle sammen, uanset hvad vi er, og hvad vi laver her i samfundet, over skatten er med til at betale. Der er noget virkelig socialt i, at vi alle er med, og der er for øvrigt da også noget fornuftigt i, at arbejdsgiverne skal betale samme bidrag, uanset hvor stor risikoen for sygdom og ulykke er, derved sker der jo en udligning. I øjeblikket er visse fag betydelig hårdere ramt end andre. Denne udligning kan vi være tilfreds med.

På venstres vegne vil jeg gerne give tilslutning til lovforslaget.

Valbak: Sidste år cirka ved denne tid drøftede vi her i salen en skitse til det lovforslag, som foreligger her i dag. Jeg opfatter fremsættelsen i denne samling—trods de tekniske problemer, man må være stødt på—bl. a. som et udtryk for ministerens ønske om på denne måde at bane den videre vej frem. Vi kan så måske også få en offentlig reaktion, en debat i det offentlige, om detaljer i lovforslaget i sommerens løb, sådan at lovforslaget vil kunne behandles og vedtages tidligt i den kommende samling.